

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519360144/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

hente de den nogle af Fangerne, og andre kom i deres Sted. Min Fader og jeg havde af Artestforvareren lejet os et særskilt Værelse; thi vi havde førend Bortførelsen fra Rougemont hemmelig forsynet os med Penge."

"En Morgen, da jeg som sædvanlig, kom iad i det almindelige Forsamlingsværelse, for at tage Afsked med de Dødsdømte, og lede efter Venner eller Bekjendte blandt de Nysankomne – faldt mine Øjne strax paa een af de sidste: det var *Annette!* Jeg trængte mig hen til hende – hun sank med et Skrig til mit Bryst. „Døden, min Elskede!" raabte jeg, „gjør os nu Alle lige! Nu er Du min for evig –" „– for Evigheden!" hvidskede hun. Ulykken hæder ofte; men den kan ogsaa blødgjøre og forædle: Man orningede os med Deeltagelse, med Lykønskninger og Beklagelser.

„Arme Pige!" sagde jeg, „hvad er din Brøde?" „At jeg elsker Dem" svarede hun. „Kom med til min Fader!" raabte jeg „nu vil han velsigne sin Søns Elskede. Al Standsforskjel er ophævet, og der gives nu kun Gode og Onde: de Sidste sejre, derfor maae de Første slutte sig desfastere tilsammen!" Min Fader modtog hende med aabne Arme. „*Annette!*" sagde han, „jeg billiger deres Kjerlighed; thi Skillevæggen mellem Dem og min Søn er nedrevet – elsker hverandre! men tænk paa, at eders Ægteskab først skal fuldbyrdes paa hin Side af Graven!"

„Jeg spurgte om *Annettes* Skjæbne, og hun fortalte."

„Siden jeg forlod *Rougemont*, har jeg – paa eet Punct nær – levet ret behageligt i den brave *Lefevres* Huus. Længe beskyttede hans borgerlige Stand ham for Mistænke og Forfølgelse; men han var riig, det fordømte ham. For to Dage siden underrettedes han hemmeligt om, at han var denunceret, som den, der honorerede de Vexler, Emigranterne i Udlandet lod trække. Han samlede strax alle sine rede Penge og Kostbarheder, og flygtede til en Ven paa Landet. Sit Contoir overgav han til en tro Betjent – sit Huus og sine Børn til mig. Jeg tilbragte fire og tyve Timer i ængstelig Forventning. Imorges fløj Døren op, og, efterfulgt af fire Nationalgardere, indtraadte en Mand med en støvet Hat, en aabentstaaende luvslidt Frak, lange Matrosboxer og korte slubbrende Støvler. En stor krum Sabel slæbte efter ham henad Gulver. „Hvor er *Lefevre?*" raabte han. „Jeg veed det ikke, Borger!" svarede jeg. „Er Du hans Kone?" – „Nej." – „– Hans Datter?" – „Nej." – „Hans Maitresse?" – „Jeg er fransk Borgerinde!"

Stakkels Louis!

sagde jeg. „Godt!“ raabte han, „vil Du elske mig? jeg er *Lebon*, Medlem af Nationalconventet, den souveraine Nations Repræsentant, og Frihedens Forsvarer. Arras-Borgere!“ sagde han til Gardisterne – „gjennemseger Huset, og seer efter, i hvilken Krog Aristocraten har forstakket sig!“ De gavede sig nu til at lede i alle Værelser. Han vendte sig atter til mig: „Borgerinde! jeg kan godt lide Dig; vil Du følge med og lette mig mine uhyre Arbejder? Vil Du dele en ægte Republikaners Seng?“ Jeg rejste mig i Harm og raabte: „Nej!“ Han smilte og strøg sig om sin Knebelsbart: „Hvem vil Du da helst omfavne – mig eller Guillotinen?“ „Den Sidste!“ svarede jeg. „Ogsaa godt!“ raabte han, „Du er en fri Borgerinde, Du skal have din Villie!“ En Gardist kom just ind; *Lebon* sagde til ham: „see her har vi een af de Damer, der blande Kortet for Emigranterne –!“ „– Meget rimeligt!“ afbrød denne, „for hun har længe været hos *Charost* paa Rougemont.“ „Bravo!“ raabte *Lebon*, „han sidder her i Fængslet og venter sin velfortjente Straf – lad denne barmhjertige Søster komme hen og trøste ham! Lystig, min Stukke! Du skal snart danse Carnaguetolen!“ Gardisten gjorde en Entreechat, og bød mig sin Arm: „Maa jeg engagere deres Naade?“ raabte han, med et spottende Smil. Jeg bortstødte hans Arm, og ilede foran ham til Fængslet.”

„Næste Morgen bragte os vor kjære gamle Præst fra Rougemont – en sand Trøster for os, en modig Vejviser paa den blodige Bane, hvis Betrædelse forestod os ethvert Øjeblik. Han opdagede snart Forholdet imellem *Annette* og mig, og saae tillige, at min Fader billigede det. „Hr. Captain!“ sagde han en Dag til mig, „De og *Annette* elske hverandre; deres Kjerlighed er reen, thi dens Maal ligger i Aandernes Land; men lad den allerede her werde helliget ved Religionens Sacramente! Lad mig forene dem ved Kirkens velsignede Baand – ikke som Elsker og Elskerinde; men som Mand og Kvinde skulle de da træde for den Allerhøjestes Dommertrone!“ Denne Tanke, som hidtil endnu ikke var faldet mig ind, vakte de heftigste Følelser i min Sjæl: *Annette* min Hustru – og dog for mig reen, hellig som en Engel, som en forklaret Aand – denne Forestilling havde noget sødt, ophøjet Sværmerisk; men – vilde ikke denne inderligere Forening gjøre Døden bittere? og om nu denne fordrede kun Een af os? om den Anden muligen skulde werde frikjendt? Dog mine Tvivl forsvandt alle i det henrykkende Haab: at kunne kalde *Annette* min Hustrue – om endog kun een eneste Dag. Vi talte med min Fader: han gik snart